

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 506

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 iunie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
4.089. — Ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Școala Profesională Germană „Kronstadt” din municipiul Brașov, județul Brașov	2–3
4.090. — Ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic „Brătianu” din municipiul Drăgășani, județul Vâlcea	3–4
4.092. — Ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I” din municipiul Sibiu, județul Sibiu	4–5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 28 din 3 aprilie 2023 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	6–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Școala Profesională Germană „Kronstadt” din municipiul Brașov, județul Brașov

Având în vedere prevederile:

- art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare;
 - art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;
 - Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;
 - Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;
 - Ordinului ministrului educației naționale nr. 5.186/2013*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie pentru nivelurile de învățământ, specializările și calificările profesionale ale unităților de învățământ preuniversitar de stat evaluate în perioada iunie—august 2013, începând cu anul școlar 2013—2014;
 - Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 13 din 20.12.2022;
 - Referatului de aprobare nr. 443 din 19.01.2023 a proiectului de ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Școala Profesională Germană „Kronstadt” din municipiul Brașov, județul Brașov,
- în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Școala Profesională Germană „Kronstadt”, cu sediul în municipiul Brașov, strada 13 Decembrie nr. 131, județul Brașov, pentru nivelul de învățământ „profesional”, domeniul „mecanică”, calificarea profesională „sudor”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”, începând cu anul școlar 2023—2024, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Școala Profesională Germană „Kronstadt” din municipiul Brașov, județul Brașov, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept public și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Personalul didactic și nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar de stat autorizată Școala Profesională Germană „Kronstadt” din municipiul Brașov, județul Brașov, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar de stat acreditată Școala Profesională Germană „Kronstadt” din municipiul Brașov, județul Brașov.

Art. 4. — Capacitatea maximă de școlarizare este de 34 de formațiuni de studiu/2 schimburi (maximum 17 formațiuni de studiu/schimbul 1 și maximum 17 formațiuni de studiu/schimbul 2).

Art. 5. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Școala Profesională Germană „Kronstadt” din municipiul Brașov, județul Brașov, este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Brașov, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 6. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat menționată la art. 1 are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2027—2028.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat acreditată Școala Profesională Germană „Kronstadt” din municipiul Brașov, județul Brașov, Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Brașov duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 27 aprilie 2023.
Nr. 4.089.

*) Ordinul ministrului educației naționale nr. 5.186/2013 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Județul Brașov

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Nr. și data ordinului de autorizare	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Domeniul/ Profilul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ
1.	Școala Profesională Germană „Kronstadt”	5.186/3.10.2013	17/21.11.2022		Municipiul Brașov, str. 13 Decembrie nr. 131, tel.: 0368/457497 0749/216749, e-mail.office@sgk.ro	Profesional	Mecanică		Sudor	Română	Cu frecvență
Capacitate maximă de școlarizare — 34 de formațiuni de studiu/2 schimburi (maximum 17 formațiuni de studiu/schimbul 1 și maximum 17 formațiuni de studiu/schimbul 2)											

MINISTERUL EDUCAȚIEI

O R D I N

**privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat
Liceul Tehnologic „Brătianu” din municipiul Drăgășani, județul Vâlcea**

Având în vedere prevederile:

- art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;
- Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;
- Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.515/2014*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie pentru nivelurile de învățământ, specializările și calificările profesionale ale unităților de învățământ preuniversitar de stat evaluate în perioada 14 iulie—22 august 2014, începând cu anul școlar 2014—2015;
- Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 13 din 20.12.2022;
- Referatului de aprobare nr. 455 din 19.01.2023 a proiectului de ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic „Brătianu” din municipiul Drăgășani, județul Vâlcea, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic „Brătianu”, cu sediul în municipiul Drăgășani, strada Mihail Kogălniceanu nr. 1, județul Vâlcea, pentru nivelul de învățământ „profesional”, domeniul „turism și alimentație”, calificarea profesională „ospătar (chelner) vânzător în unități de alimentație”, respectiv nivelul de învățământ „postliceal”, domeniul „informatică”, calificarea profesională „administrator rețele locale și de comunicații”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”, începând cu anul școlar 2023—2024, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic „Brătianu” din municipiul Drăgășani, județul Vâlcea, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de

drept public și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Personalul didactic și personalul nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar de stat autorizată Liceul Tehnologic „Brătianu” din municipiul Drăgășani, județul Vâlcea, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar de stat acreditată Liceul Tehnologic „Brătianu” din municipiul Drăgășani, județul Vâlcea.

Art. 4. — Capacitatea maximă de școlarizare este de 82 de formațiuni de studiu/2 schimburi (maximum 41 de formațiuni de studiu/schimbul 1 și maximum 41 de formațiuni de studiu/schimbul 2).

*) Ordinul ministrului educației naționale nr. 4.515/2014 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic „Brătianu” din municipiul Drăgășani, județul Vâlcea, este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Vâlcea, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 6. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat menționată la art. 1 are obligația de a solicita evaluarea externă

periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2027—2028.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat acreditată Liceul Tehnologic „Brătianu” din municipiul Drăgășani, județul Vâlcea, Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Vâlcea duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 27 aprilie 2023.
Nr. 4.090.

ANEXĂ

Județul Vâlcea

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Nr. și data ordinului de autorizare	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițitoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Domeniul/ Profilul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ
1.	Liceul Tehnologic „Brătianu”	4.515/2.09.2014	17/21.11.2022; 19/5.12.2022		Municipiul Drăgășani, str. Mihail Kogălniceanu nr. 1, tel./fax: 0250/810260, gsb_dragasani@yahoo.com	Profesional	Turism și alimentație		Ospătar (chelner) vânzător în unități de alimentație	Română	Cu frecvență
						Postliceal	Informatică		Administrator rețele locale și de comunicații		
Capacitate maximă de școlarizare — 82 de formațiuni de studiu/2 schimburi (maximum 41 de formațiuni de studiu/schimbul 1, maximum 41 de formațiuni de studiu/schimbul 2)											

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I” din municipiul Sibiu, județul Sibiu

Având în vedere prevederile:

— art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;

— Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;

— art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 48/2018 privind drepturile elevilor școlarizați în unități de învățământ înființate în procesul de organizare a rețelei școlare și pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației;

— art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2019 pentru completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, instituirea unor derogări și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 230/2019;

— art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2020 privind luarea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 103/2020;

— art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2022 pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011 și prorogarea unor termene;
 — Ordinului ministrului educației, cercetării și inovării nr. 5.713/2009*) privind acordarea autorizării de funcționare pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat, evaluate extern în anul școlar 2008—2009;
 — Ordinului ministrului educației nr. 3.958/2022 pentru aprobarea calendarului și a procedurii de evaluare externă în vederea acreditării/evaluării periodice;
 — Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 13 din 20.12.2022;
 — Referatului de aprobare nr. 3.943/6.04.2023 a proiectului de ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I”, cu sediul în municipiul Sibiu, Strada Pedagogilor nr. 7, județul Sibiu, pentru nivelul de învățământ „liceal”, profilul „teologic”, calificarea profesională „preot”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”, începând cu anul școlar 2023—2024, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept public și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și are obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Personalul didactic și personalul nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar de stat autorizată Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar de stat acreditată Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I” din municipiul Sibiu, județul Sibiu.

Art. 4. — Capacitatea maximă de școlarizare este de 48 de formațiuni de studiu/2 schimburi (maximum 25 de formațiuni de studiu/schimbul 1 și maximum 23 de formațiuni de studiu/schimbul 2).

Art. 5. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Sibiu, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 6. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat menționată la art. 1 are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2027—2028.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat acreditată Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I” din municipiul Sibiu, județul Sibiu, Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Sibiu duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
 secretar de stat

București, 27 aprilie 2023.
 Nr. 4.092.

*) Ordinul ministrului educației, cercetării și inovării nr. 5.713/2009 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

Județul Sibiu

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Nr. și data ordinului de autorizare	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Domeniul/ Profilul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ
1.	Liceul Tehnologic Construcții și Arhitectură „Carol I”	5.713/19.10.2009	17/21.11.2022		Municipiul Sibiu, Str. Pedagogilor nr. 7, tel.: 0269/223298, grupcarol@gmail.com	Liceal	Teologic		Preot	Română	Cu frecvență
Capacitate maximă de școlarizare — 48 de formațiuni de studiu/2 schimburi (maximum 25 de formațiuni de studiu/schimbul 1 și maximum 23 de formațiuni de studiu/schimbul 2)											

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 28

din 3 aprilie 2023

Dosar nr. 279/1/2023

Mariana Constantinescu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Diana Tămagă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adrian Remus Ghiculescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și art. 34 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023 (*Regulamentul ÎCCJ*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 15 decembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 556/110/2021, înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând următoarele: (i) a fost depus la dosar raportul asupra chestiunii de drept întocmit de doamna judecător-raportor Luiza Maria Păun, prin care se propune respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării; (ii) raportul asupra chestiunii de drept a fost comunicat părților din dosarul în care a fost formulată sesizarea, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; (iii) la 6 martie 2023, anterior comunicării raportului asupra chestiunii de drept întocmit în cauză, intimatul-reclamant din dosarul în care a fost formulată sesizarea a depus precizări scrise cu privire la conținutul sesizării formulate în cauză, prin care solicită: respingerea sesizării, deoarece ar genera prelungirea duratei de soluționare a cauzei, iar societatea va plăti oricum TVA pe care nu ar trebui să-l plătească.

6. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Prin Încheierea din 15 decembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 556/110/2021, Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Interpretarea prevederilor art. 311 alin. (10) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și ale pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, prin raportare la prevederile art. 294 alin. (1) lit. g) și ale art. 271 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în vederea identificării ipotezelor în care agenția de turism are un drept de opțiune între aplicarea regimului normal de taxă (scutire cu drept de deducere TVA) și aplicarea regimului special de TVA (19% pe marjă) pentru activitatea de vânzare de bilete de avion și în vederea identificării criteriilor de delimitare a noțiunii de «alte servicii turistice», respectiv dacă noțiunea de «alte servicii turistice» din Codul fiscal poate fi interpretată prin raportare la prevederile

art. 3 pct. 15 lit. d) și ale art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2018 privind pachetele de servicii de călătorie și serviciile de călătorie asociate, precum și pentru modificarea unor acte normative, respectiv art. 2 pct. 1 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 107/1999 privind activitatea de comercializare a pachetelor de servicii turistice sau noțiunea din Codul fiscal are o definiție specifică în aplicarea prevederilor referitoare la fiscalizarea activității turistice.”

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiției instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

Actul administrativ atacat

8. Prin Decizia de impunere nr. F-BC 321/29.05.2020 emisă de întimata Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bacău („AJFP Bacău”), au fost stabilite în sarcina reclamantei S.C. D.T. — S.R.L. obligații fiscale suplimentare cu titlu de taxă pe valoare adăugată în sumă de 101.892 lei, decizia fiind emisă în temeiul Raportului de inspecție fiscală nr. F-BC 267/29.05.2020.

9. Organele fiscale au stabilit această sumă reprezentând TVA colectată suplimentar asupra marjei profitului realizat din comercializarea/revânzarea biletelor de avion cu destinația în spațiul UE achiziționate de la Wizz Air Hungary și Aero Network Consulting — S.R.L., TVA calculată asupra comisionului aplicat în fiecare lună pentru fiecare furnizor în parte, conform fișelor transmise de contribuabil. În cadrul deciziei de impunere atacate s-au reținut următoarele: nu se poate considera că reclamanta refacturează costul biletului de avion pe numele clientului din România, deoarece percepe un comision pentru serviciul prestat, astfel că nu poate aplica același regim fiscal al TVA utilizat de către furnizorul serviciilor respective; în situația de față nu are loc o refacturare de costuri, ci o prestare de servicii taxabile în România, pentru care contribuabilul trebuia să emită facturi prin colectarea TVA, aplicând cota standard de 19%, deoarece beneficiarul serviciilor este în România; reclamanta a acționat în nume propriu prin cumpărarea și revânzarea de bilete de avion, fără a acționa în calitate de intermediar al companiei de transport, astfel că nu poate beneficia de scutirea pentru transportul internațional de persoane, respectiv are obligația calculării de TVA colectată asupra marjei profitului.

Cererea de chemare în judecată

10. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, la 15.03.2021, reclamanta S.C. D.T. — S.R.L. a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași („DGRFP Iași”) și AJFP Bacău: suspendarea executării Deciziei de impunere nr. F-BC 321/29.05.2020; anularea Deciziei de soluționare a contestației nr. 10/378/18.12.2020; anularea Deciziei de impunere nr. F-BC 321/29.05.2020 în ceea ce privește suma de 101.892 lei, reprezentând TVA colectat suplimentar de organul de inspecție fiscală asupra marjei profitului realizat din comercializarea/revânzarea biletelor de avion cu destinația spațiul UE achiziționate de la Wizz Air Hungary și Aero Network Consulting — S.R.L., TVA calculată asupra comisionului, precum și cu privire la soluționarea decontului sumei negative de TVA cu opțiune de rambursare; anularea Raportului de inspecție fiscală nr. F-BC 267/29.05.2020 în limitele arătate mai sus; obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

11. În motivarea cererii de chemare în judecată menționate în cadrul paragrafului anterior, reclamanta a susținut, în esență, faptul că art. 311 din Codul fiscal impune agențiilor de turism un regim de taxare special, aplicat la marja de profit, regim ce are câteva excepții, astfel cum rezultă din pct. 85 alin. (6) teza finală din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, respectiv regimul normal de taxă, dacă transportul

nu este vândut împreună cu alte servicii turistice. Regimul normal de taxare pentru transportul de călători este prevăzut în art. 294 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, care specifică faptul că transportul internațional de persoane este scutit de taxă. În speță, transportul a fost achiziționat în nume propriu, dar în contul beneficiarului, astfel că sunt incidente dispozițiile art. 271 alin. (2) din Codul fiscal. Coroborând prevederile art. 271 alin. (2) cu prevederile art. 294 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, rezultă că regimul normal de taxare este scutirea cu drept de deducere a TVA.

Hotărârea primei instanțe

12. Prin Sentința civilă nr. 672/5.10.2021, pronunțată în Dosarul nr. 556/110/2021, Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis contestația formulată de reclamanta S.C. D.T. — S.R.L. în contradictoriu cu pârâtele DGRFP Iași și AJFP Bacău; a anulat, în totalitate, Decizia de soluționare a contestației administrative nr. 10.378/18.12.2020 emisă de pârâta DGRFP Iași și a anulat, în parte, Decizia de impunere nr. F-BC 321/29.05.2020 și Raportul de inspecție fiscală nr. F-BC 267/29.05.2020 emise de pârâta AJFP Bacău, în ceea ce privește suma de 101.892 lei, reprezentând TVA colectată suplimentar.

13. Motivarea sentinței menționate în cadrul paragrafului anterior a avut la bază considerentele redată în cele de mai jos.

14. În cazul serviciului unic prestat de o agenție de turism este, în principiu, aplicabil regimul special prevăzut de art. 311 din Codul fiscal, numit și regimul marjei. Locul prestării serviciului unic al agenției de turism este acolo unde este stabilită agenția, indiferent unde sunt efectiv prestate serviciile turistice. În speță, locul prestării serviciului fiind în România, ca o regulă generală, facturarea serviciului trebuie realizată cu aplicarea TVA pe marjă. De la această regulă generală există mai multe excepții prevăzute de art. 311 din Codul fiscal și de Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

15. În speță este relevantă excepția prevăzută de pct. 85 alin. (6) teza a II-a din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, care se referă la transportul de călători, caz în care agenția de turism poate să opteze să nu aplice regimul marjei, ci să aplice regimul normal de TVA, cu condiția ca transportul de călători să nu fie vândut împreună cu alte servicii turistice, situație în care se regăsește reclamanta.

16. Astfel, dat fiind că S.C. D.T. — S.R.L. a vândut bilete de avion pe parcurs extern — ce reprezintă practic transport de călători —, fără ca vânzarea acestora să fie însoțită și de alte servicii turistice, rezultă că reclamanta nu era obligată să aplice regimul special — TVA pe marjă, ci putea să opteze pentru aplicarea regimului normal. Aplicarea regimului normal de TVA înseamnă că nu se aplică TVA pe marjă, ci baza impozabilă este constituită din întreaga valoare a serviciului, dar și că se vor aplica regulile normale privind locul prestării serviciilor, cotele, precum și faptul că devin aplicabile scutiile de TVA specifice regimului normal de taxare, cum este cea prevăzută de art. 294 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, care se referă la transportul internațional de persoane.

17. Scutirea prevăzută de art. 294 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal nu este condiționată de statutul prestatorului, cum este de exemplu cea prevăzută de art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, scutirea de TVA pentru transportul internațional de persoane putând fi aplicată de către orice persoană impozabilă care, din punctul de vedere al TVA-ului, prestează servicii de transport internațional de persoane, cum este și situația reclamantei.

18. Astfel, din punctul de vedere al TVA-ului, reclamanta — agenție de turism primește și prestează mai departe servicii de transport internațional de persoane, conform prevederilor art. 271 alin. (2) din Codul fiscal și pct. 8 alin. (2) din normele

metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, chiar dacă acestea sunt efectiv prestate de către compania aeriană clienților finali. În acest sens, prima instanță a reținut că reclamanta acționează în nume propriu, respectiv primește facturi pe numele său de la companiile aeriene și în contul altei persoane — clientul final, astfel că se consideră că a primit și a prestat ea însăși servicii de transport internațional de persoane prin achiziția și revânzarea biletelor de avion pe parcurs extern.

19. În consecință, reclamanta prestează, din punctul de vedere al taxei pe valoare adăugată, servicii de transport internațional de persoane, ceea ce nu înseamnă că trebuie să fie autorizată ca transportator potrivit legislației specifice în acest sens, iar, potrivit art. 294 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, transportul internațional de persoane este scutit de TVA — scutire cu drept de deducere. Prin urmare, s-a apreciat că reclamanta a facturat corect biletele de avion pe parcurs extern vândute către clienții săi, cu aplicarea regimului de scutire TVA cu drept de deducere.

20. Față de toate aceste aspecte, prima instanță a concluzionat că reclamanta nu era obligată să aplice regimul special pentru agenții de turism în cazul biletelor de avion pe parcurs extern vândute, fără a fi însoțite de alte servicii turistice, în baza excepției prevăzute de pct. 85 alin. (6) din normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

21. În contextul aplicării regimului normal de TVA, din perspectiva TVA, reclamanta a prestat ea însăși servicii de transport internațional de persoane, chiar dacă nu are calitatea de transportator autorizat, aceste servicii fiind scutite de TVA în baza prevederilor art. 294 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, astfel că regimul aplicabil la facturarea biletelor de avion vândute de aceasta este acela de scutire cu drept de deducere.

Recursul formulat în cauză

22. Împotriva Sentinței civile nr. 672/5.10.2021 a Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs AJFP Bacău, în nume propriu și în numele DGRFP Iași, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate și, în rejudecare, respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

23. În motivare s-a invocat, în esență, faptul că, în nicio situație, nici în cazul aplicării regimului special pentru agențiile de turism, nici în cazul regimului normal de TVA, S.C. D.T. — S.R.L. nu poate justifica scutirea de taxă pe care a aplicat-o, întrucât nu are calitatea de intermediar, nu acționează în numele și în contul altei persoane, nu are calitatea de transportator, astfel încât nu poate aplica regimul normal de taxă la vânzarea biletelor de avion, în baza prevederilor pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, și în baza prevederilor pct. 63 alin. (7) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare. Reclamanta are calitatea de agenție de turism care trebuie să aplice regimul special pentru agențiile de turism, iar serviciul unic prestat de către aceasta se impozitează conform regimului special aplicabil acestora.

24. Regimul special reglementat de art. 311 din Codul fiscal și de pct. 85 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, este un regim aplicabil agențiilor de turism care acționează în nume propriu, utilizând prestări de servicii furnizate de terți, operațiunea realizată în legătură cu călătoria reprezentând un serviciu unic, prestat de agenție pentru călătorii persoane fizice. Locul prestării este statul membru în care este stabilită agenția, nefiind aplicabile regulile prevăzute de art. 278 din Codul fiscal.

25. Transportul vândut de agenția reclamantă este, în fapt, vândut împreună cu alte servicii turistice.

26. Potrivit definiției legale a sintagmei „*alte servicii turistice*” [art. 152¹ alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal — valabilă până la 31.12.2015; art. 311 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 — valabilă de la 1.01.2016; pct. 63 alin. (7) teza a II-a din normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 și pct. 85 alin. (6) teza a II-a din normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016], sintagma mai sus menționată include acele servicii de călătorie care nu sunt reprezentate de cazarea la hotel, case de oaspeți, cămine, locuințe de vacanță și alte spații folosite pentru cazare, transportul aerian, terestru sau maritim, excursii organizate.

27. Din actul constitutiv al S.C. D.T. — S.R.L. din 27.12.2016 rezultă că societatea nu are înscrise în obiectul său de activitate codurile CAEN 5110 — „*Transporturi aeriene pasageri*”, 5223 — „*Activități de servicii anexe transporturilor aeriene*”, coduri specifice transportului internațional aerian de persoane. Prin urmare, societatea reclamantă nu poate presta astfel de activități. Societatea are înscrise în obiectul său de activitate codurile CAEN 7911 „*Activități ale agențiilor turistice*”, 7912 „*Activități ale tur-operatorilor*”, 7990 „*Alte servicii de rezervare și asistență turistică*”, coduri specifice activităților de agenție turistică, coduri CAEN solicitate de companiile aeriene/IATA pentru acordarea către reclamantă, în calitate de agenție de turism a acreditării în vederea atribuirii unui user/ID pe platforma informatică a companiilor aeriene/IATA, a dreptului de a achiziționa și a vinde serviciile companiilor aeriene, a dreptului de logare în sistemul de rezervări (user + parolă) create, menținute și întreținute de Blue Air/Wizz Air/Christian Tour și a dreptului de a-i fi recunoscut comisionul convenit conform vânzătorilor nete aferente unei luni calendaristice.

28. Potrivit codurilor mai sus enumerate, reclamanta poate furniza și alte servicii turistice, inclusiv servicii de călătorie care nu sunt reprezentate de cazarea la hotel, case de oaspeți, cămine, locuințe de vacanță și alte spații folosite pentru cazare, transportul aerian, terestru sau maritim, excursii organizate.

29. Aceste alte servicii turistice vândute împreună cu biletul de avion, nominalizate efectiv de organele de inspecție fiscală, constau în servicii de rezervare legate de călătorie, rezervări pentru transport, servicii de asistență pentru călători, servicii de consultanță, asistență și informare a călătorilor, furnizarea de informații de călătorie pentru călători (conform codurilor CAEN pentru turism menționate mai sus), logare în sistemul de rezervări (user/ID și parolă) pe platformele create, menținute și întreținute de Blue Air/Wizz Air/Christian Tour, formarea rutei călătoriei în baza serviciilor oferite de companiile aeriene și de cerințele călătorului, introducerea datelor de identificare ale pasagerului, adăugarea serviciilor suplimentare, emiterea de către compania aeriană a unui cod de confirmare etc. Aceste servicii turistice au fost vândute către călători la absolut fiecare bilet de avion comercializat de societatea reclamantă în perioada 1.07.2017 — 31.03.2020.

30. Recurențele apreciază că serviciile turistice nominalizate în cele de mai sus au avut un efect substanțial asupra prețului final, nemaiputând fi considerate servicii accesorii. În consecință, în speță se aplică regimul special pentru agențiile de turism, și nu regimul normal de taxă. Pentru analiza efectului substanțial asupra prețului, recurențele au invocat jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv Cauza C-94/97, *Madgett and Baldwin*.

31. Recurențele au subliniat că valoarea transportului aerian este reprezentată strict de valoarea menționată în facturile emise de companiile aeriene, iar tot ceea ce este perceput de S.C. D.T. — S.R.L. peste această valoare reprezintă „*alte servicii turistice*”.

32. Organele de inspecție fiscală au constatat faptul că în perioada 1.07.2017—31.03.2020 a rezultat un adaos însușit de societate în sumă de 639.111 lei, adică cu 31,49% peste sumele solicitate de companiile aeriene (2.029.568 lei), acest adaos reprezentând contravaloarea acestor „*alte servicii turistice*”, care reprezintă un produs specific agențiilor de turism.

33. La această diferență între suma totală plătită de călători și costurile agenției de turism, organele de inspecție fiscală au determinat o bază de impozitare a serviciului unic în sumă de 537.219 lei și o TVA colectată suplimentar în sumă de 101.892 lei.

34. În susținerea celor de mai sus, recurențele arată că însăși societatea reclamantă specifică, în cuprinsul punctului 6 din anexa 1 la a doua contestație administrativă formulată, că, în cadrul facturii pe care o emite către client, „*tariful este format din prețul furnizorului, servicii conexe și adaosul societății noastre*”.

35. Conform prevederilor art. 11 din Codul fiscal, la stabilirea sumei unui impozit, a unei taxe sau a unei contribuții sociale obligatorii, autoritățile fiscale pot reîncadra forma unei tranzacții/activități pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției/activității. În speță, în temeiul art. 11 mai sus indicat, s-a stabilit că acest adaos însușit de agenția turistică nu reprezintă în fapt contravaloarea serviciului de transport de călători, care este reprezentată strict de valoarea înscrisă în factura furnizorului biletelor de avion, conform Contractului de subagent nr. 28/24.01.2012 încheiat cu compania de transport aerian de persoane.

36. Potrivit dispozițiilor legale cuprinse în Codul fiscal, transportul aerian nu include și alte servicii turistice, de vreme ce aceste alte servicii turistice sunt enumerate separat de transportul aerian. Mai mult, aceste alte servicii turistice sunt separate de cazare, transport, excursii organizate, deoarece legiuitorul a decis să le nominalizeze și să le enumere separat.

37. O altă critică a recurențelor vizează omisiunea primei instanțe de a se raporta la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.222/2006 privind aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 103/2016 privind aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 294 alin. (1) lit. a)—i), art. 294 alin. (2) și art. 296 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal.

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile

38. Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, din oficiu, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept menționate la paragraful 7 din prezenta decizie.

III. Normele de drept ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile

39. Având în vedere chestiunea de drept supusă dezlegării, prevederile din dreptul intern supuse interpretării sunt cele ale art. 311 alin. (10) lit. a), ale art. 294 alin. (1) lit. g) și ale art. 271 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal (denumită în continuare **Codul fiscal** sau **Legea nr. 227/2015**), ale pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal (denumite în continuare **Normele metodologice de**

aplicare a Codului fiscal sau **H.G. nr. 1/2016**), ale art. 3 pct. 15 lit. d) și ale art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2018 privind pachetele de servicii de călătorie și serviciile de călătorie asociate, precum și pentru modificarea unor acte normative (denumită în continuare **O.G. nr. 2/2018**) și ale art. 2 pct. 1 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 107/1999 privind activitatea de comercializare a pachetelor de servicii turistice (denumită în continuare **O.G. nr. 107/1999**):

— **Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal:**

— „**Art. 311. — Regimul special pentru agențiile de turism** (...)

(10) Agenția de turism poate opta și pentru aplicarea regimului normal de taxă pentru operațiunile prevăzute la alin. (2), cu următoarele excepții, pentru care este obligatorie taxarea în regim special:

a) când călătorul este o persoană fizică;”;

— „**Art. 294. — Scutiri pentru exporturi sau alte operațiuni similare, pentru livrări intracomunitare și pentru transportul internațional și intracomunitar**

(1) Sunt scutite de taxă: (...)

g) transportul internațional de persoane;”;

— „**Art. 271. — Prestarea de servicii**

(1) Se consideră prestare de servicii orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri, așa cum este definită la art. 270.

(2) Atunci când o persoană impozabilă care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, ia parte la o prestare de servicii, se consideră că a primit și a prestat ea însăși serviciile respective.

(3) Prestările de servicii cuprind operațiuni cum sunt:

a) închirierea de bunuri sau transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing;

b) cesiunea bunurilor necorporale, indiferent dacă acestea fac sau nu obiectul unui drept de proprietate, cum sunt: transferul și/sau cesiunea drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale și a altor drepturi similare;

c) angajamentul de a nu desfășura o activitate economică, de a nu concura cu altă persoană sau de a tolera o acțiune ori o situație;

d) prestările de servicii efectuate pe baza unui ordin emis de/sau în numele unei autorități publice sau potrivit legii;

e) servicii de intermediere efectuate de persoane care acționează în numele și în contul altei persoane, atunci când intervin într-o livrare de bunuri sau o prestare de servicii.

(4) Sunt asimilate prestării de servicii efectuate cu plată următoarele:

a) utilizarea bunurilor, altele decât bunurile de capital, care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile în folosul propriu sau de către personalul acesteia ori pentru a fi puse la dispoziție, în vederea utilizării în mod gratuit, altor persoane, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice, dacă taxa pentru bunurile respective a fost dedusă total sau parțial, cu excepția bunurilor a căror achiziție face obiectul limitării la 50% a dreptului de deducere potrivit prevederilor art. 298;

b) serviciile prestate în mod gratuit de către o persoană impozabilă pentru uzul propriu sau al personalului acesteia ori pentru uzul altor persoane, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice.

(5) Nu constituie prestare de servicii efectuată cu plată în sensul alin. (4), fără a se limita la acestea, operațiuni precum:

a) utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile sau prestarea de servicii în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de

sponsorizare, mecenat sau protocol, în condițiile stabilite prin normele metodologice;

b) serviciile prestate în mod gratuit în scop de reclamă sau în scopul stimulării vânzărilor sau, mai general, în scopuri legate de desfășurarea activității economice, în condițiile stabilite prin normele metodologice;

c) serviciile prestate în mod gratuit în cadrul perioadei de garanție de către persoana care a efectuat inițial livrarea de bunuri sau prestarea de servicii.

(6) Prevederile art. 270 alin. (5) și (7) se aplică în mod corespunzător și prestărilor de servicii.”

— **Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016**

„85. (...)”

(6) Agențiile de turism sunt obligate să aplice regimul special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal și în cazul în care serviciul unic cuprinde o singură prestare de servicii, cu excepția prevăzută la alin. (2) și cu excepția situației în care optează pentru regimul normal de taxă în limitele art. 311 alin. (10) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-163/91 Van Ginkel. Totuși, pentru transportul de călători agenția de turism poate aplica regimul normal de taxă, cu excepția situației în care transportul este vândut împreună cu alte servicii turistice.”

— **Ordonanța Guvernului nr. 2/2018 privind pachetele de servicii de călătorie și serviciile de călătorie asociate, precum și pentru modificarea unor acte normative:**

— **„Articolul 3 — Definiții**

În sensul prezentei ordonanțe, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: (...)”

15. serviciu de călătorie reprezintă:

a) transportul de pasageri;

b) cazarea care nu face parte intrinsecă din transportul de pasageri și care este realizată în alt scop decât cel rezidențial;

c) închirierea de autoturisme, de alte autovehicule în înțelesul secțiunii 2 cap. I pct. 3 lit. a) din Reglementările privind omologarea de tip și eliberarea cărții de identitate a vehiculelor rutiere, precum și omologarea de tip a produselor utilizate la acestea — RNTR 2, aprobate prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 211/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau de motociclete în conformitate cu art. 6 pct. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru care este necesar un permis de conducere;

d) orice alt serviciu turistic care nu este parte intrinsecă a unui serviciu de călătorie în înțelesul lit. a)–c);”;

— **„Articolul 4 — Excepții**

(1) O combinație de servicii de călătorie în care unul dintre serviciile de călătorie prevăzute la art. 3 pct. 15 lit. a), b) sau c) este combinat cu unul sau mai multe servicii turistice prevăzute la art. 3 pct. 15 lit. d) nu este un pachet dacă aceste din urmă servicii îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

a) nu reprezintă o proporție semnificativă a valorii combinației, nu sunt prezentate ca fiind o caracteristică esențială a combinației și nu reprezintă în alt fel o caracteristică esențială a combinației;

b) sunt selectate și achiziționate doar după începerea executării unui serviciu de călătorie prevăzut la art. 3 pct. 15 lit. a), b) sau c).

(2) În cazul în care se achiziționează un singur tip de servicii de călătorie prevăzute la art. 3 pct. 15 lit. a), b) sau c) și unul sau mai multe servicii turistice prevăzute la art. 3 pct. 15 lit. d), acestea nu constituie un serviciu de călătorie asociat dacă aceste din urmă servicii nu reprezintă o parte semnificativă a

valorii combinate a serviciilor și nu sunt prezentate ca fiind și nu reprezintă în alt fel o caracteristică esențială a călătoriei sau a vacanței.

(3) Se consideră că serviciile turistice prevăzute la art. 3 pct. 15 lit. d) formează o parte semnificativă a valorii pachetului sau a serviciului de călătorie asociat dacă reprezintă cel puțin 25% din valoarea combinației”.

— **Ordonanța Guvernului nr. 107/1999 privind activitatea de comercializare a pachetelor de servicii turistice:**

„Art. 2. — În sensul prezentei ordonanțe, prin următorii termeni se înțelege:

1. pachet de servicii turistice — combinația prestabilă a cel puțin două dintre următoarele trei grupe de servicii, cu condiția ca durata neîntreruptă a acestora să depășească 24 de ore sau să cuprindă o înnoptare, și anume:

a) transport;

b) cazare;

c) alte servicii, fără legătură cu transportul sau cazarea sau care nu sunt accesorii ale acestora și care reprezintă o parte semnificativă a pachetului de servicii turistice, cum ar fi: alimentație, tratament balnear, agrement și altele asemenea.”.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată care a adresat sesizarea

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

40. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru admiterea sesizării.

41. În ceea ce privește a patra condiție de admisibilitate a sesizării, respectiv de lămurirea sesizării să depindă soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere a considerat că este îndeplinită, întrucât soluționarea recursului presupune lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 311 din Codul fiscal și ale pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, în speță punându-se problema identificării ipotezelor în care agenția de turism are un drept de opțiune între aplicarea regimului normal de taxare (scutire cu drept de deducere TVA) și aplicarea regimului special de TVA (19% pe marjă) pentru activitatea de vânzare de bilete de avion și, de asemenea, cea a identificării criteriilor de delimitare a noțiunii de „alte servicii turistice”, pentru a se lămurii în ce măsură activitatea unei agenții de turism de vânzare de bilete de avion reprezintă un transport oferit împreună cu alte servicii turistice, ca parte a serviciului unic prestat de agenție.

42. În privința caracterului de „noutate” al chestiunii de drept, instanța de trimitere apreciază că această condiție este, deopotrivă, îndeplinită, față de următoarele considerente: completul Curții de Apel Bacău este investit pentru prima oară cu o cauză în care este pusă în discuție această chestiune de drept; instanța supremă nu a fost investită, până în acest moment, cu soluționarea unui recurs în interesul legii sau a unei cereri formulate în temeiul art. 520 din Codul de procedură civilă cu privire la chestiunea de drept pusă în discuție; nu se poate concluziona că există o practică deja constantă, care ar fi diluat caracterul de noutate, întrucât a fost identificată o singură soluție în care s-a antamat aceeași problemă de drept, respectiv Decizia civilă nr. 1.002 din 6 iunie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în Dosarul nr. 1.542/120/2015.

B. Cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării

43. Cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, instanța de trimitere a constatat că: (i) o primă problemă o reprezintă interpretarea prevederilor art. 311 alin. (10) lit. a) din Codul fiscal și ale pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, prin raportare la art. 294 alin. (1) lit. g) (Sunt scutite de taxă: g) transportul internațional de persoane) și art. 271 (Prestarea de servicii) din Codul fiscal, în vederea identificării ipotezelor în care agenția de turism are un

drept de opțiune între aplicarea regimului normal de taxă (scutire cu drept de deducere TVA) și aplicarea regimului special de TVA (19% pe marjă) pentru activitatea de vânzare de bilete de avion, iar (ii) o a doua problemă o reprezintă identificarea criteriilor de delimitare a noțiunii de „alte servicii turistice”, respectiv dacă noțiunea de „alte servicii turistice” din Codul fiscal poate fi interpretată prin raportare la prevederile art. 3 pct. 15 lit. d) și art. 4 din O.G. nr. 2/2018, respectiv ale art. 2 pct. 1 lit. c) din O.G. nr. 107/1999 sau noțiunea din Codul fiscal are o definiție specifică în aplicarea prevederilor referitoare la fiscalizarea activității turistice.

44. În ceea ce privește prima problemă, identificată la pct. (i) al paragrafului anterior, instanța de trimitere a apreciat că dificultatea de interpretare este dată de inserarea unei prevederi în cuprinsul Normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal ca urmare a pronunțării Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene („CJUE”) din 12 noiembrie 1992, în Cauza C-163/91, *Van Ginkel Waddinxveen BV, Reis-en Passagebureau Van Ginkel BV și alții împotriva Inspecteur der Omzetbelasting Utrecht*, prin care s-a decis că „Dispozițiile articolului 26 al Directivei a VI-a 77/388/CEE a Consiliului, din 17 mai 1977, privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitor la taxa pe cifra de afaceri — Sistemul comun de TVA: regimul normal de taxă, trebuie interpretate în sensul că circumstanța potrivit căreia transportul turistului nu este asigurat de agenția de turism sau de către un tour-operator și faptul că aceștia se limitează la a-i asigura turistului o cazare de vacanță nu este de natură să excludă prestarea serviciilor furnizate, de aceste firme, din câmpul de aplicare a articolului 26”.

45. Prin această hotărâre CJUE a subliniat că furnizarea de către o agenție de turism a serviciului de cazare intră în domeniul de aplicare a regimului special de taxare prevăzut de articolul 26 al Directivei a VI-a 77/388/CEE a Consiliului, chiar dacă această prestație cuprinde doar cazarea, nu și transportul.

46. În paragraful 24 al hotărârii sus-menționate, instanța europeană a stabilit că nu este suficient ca o agenție de turism să furnizeze numai serviciul de cazare pentru client pentru a exclude acest serviciu din domeniul de aplicare al articolului 26 din Directiva a VI-a 77/388/CEE a Consiliului. În plus, astfel cum Curtea a arătat în Cauza C-280/90 *Hacker*, serviciul prestat de către agenție, chiar dacă este limitat la furnizarea cazării, nu trebuie să fie redus la un serviciu unic, întrucât ar putea cuprinde, pe lângă închirierea spațiului de cazare, servicii precum informarea și consilierea, având în vedere că agenția de turism furnizează o gamă de oferte de vacanță și de rezervări pentru cazare (Cauza C-220/11 *Star Coaches*).

47. În ceea ce privește dispozițiile legii interne, din interpretarea dispozițiilor art. 311 alin. (10) din Codul fiscal ar rezulta că agenția de turism nu poate opta pentru aplicarea regimului normal de taxă, fiind obligatorie aplicarea regimului special (la marja de profit) în situația în care călătorul este o persoană fizică (ipoteză identificată și în speță și la care recurenta face explicit referire în recurs).

48. Cu toate acestea, excepția reglementată de pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal adaugă o ipoteză de aplicare a regimului normal de taxă pentru situația în care este vândut transport de călători fără alte servicii turistice.

49. Aceste din urmă prevederi pot fi interpretate în sensul că reglementează o posibilitate de aplicare a regimului normal de taxă în ipoteza în care este vândut transport de călători fără alte servicii turistice, dar numai când călătorul nu este persoană fizică, întrucât situația de excepție trebuie să se circumscrie limitelor prevăzute de art. 310 alin. (10) din Codul fiscal.

50. De asemenea, acest articol se poate interpreta în sensul că sintagma finală „*totuși, pentru transportul de călători agenția*

de turism poate aplica regimul normal de taxă, cu excepția situației în care transportul este vândut împreună cu alte servicii turistice” instituie o excepție care este aplicabilă tuturor tipurilor de călători [menționați la alin. (1) al pct. 85 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal], întrucât aceste prevederi vin să instituie o excepție pentru toate ipotezele în care este vândut transport de călători fără alte servicii turistice. Aceasta mai ales în contextul în care textul face referire la transport de călători fără a opera vreo distincție în ceea ce privește cele trei tipuri de călători de la alin. (1) al pct. 85.

51. Prevederile pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal reiau prevederile din Codul fiscal în sensul că agențiile de turism sunt obligate să aplice regimul special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal și în cazul în care serviciul unic cuprinde o singură prestare de servicii (pentru determinarea ipotezelor în care suntem în prezența unei singure prestări de servicii fiind relevantă Cauza C-163/91, *Van Ginkel*), indicându-se că există două categorii de excepții: (i) cele de la alin. (2) al art. 311 din Codul fiscal — când agenția de turism acționează în nume propriu în beneficiul direct al călătorului și utilizează livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de alte persoane; (ii) cea în care agenția optează pentru regimul normal de taxă în limitele art. 311 alin. (10) din Codul fiscal.

52. Ulterior, se indică faptul că, „*totuși, pentru transportul de călători agenția de turism poate aplica regimul normal de taxă, cu excepția situației în care transportul este vândut împreună cu alte servicii turistice*”.

53. Interpretarea gramaticală a adverbului „*totuși*” ar determina concluzia că se introduce o excepție de la toate cele anterior statuate, excepție care se aplică, astfel, în toate ipotezele în care suntem în prezența unui transport de călători, indiferent de tipul călătorului, întrucât legiuitorul folosește sintagma „*transport de călători*” fără a opera vreo distincție în ceea ce privește cele trei tipuri de călători de la alin. (1) al pct. 85.

54. În această ipoteză, utilizând metoda interpretării gramaticale, am fi în prezența unei excepții cu caracter general ce se aplică și ipotezelor deja reglementate ca excepții de art. 311 din Codul fiscal.

55. Pe de altă parte, pentru a pune în acord această excepție cu cele deja reglementate de Codul fiscal [interesând în cauză cea reglementată de art. 311 alin. (10) lit. a) — când călătorul este persoană fizică], metoda de interpretare sistematică ar impune concluzia conform căreia se poate aplica regimul normal de taxă în ipoteza în care este vândut transport de călători fără alte servicii turistice, dar numai când călătorul nu este persoană fizică.

56. În ceea ce privește a doua problemă, identificată la pct. (ii) al paragrafului 43 din prezenta decizie, instanța de trimitere a apreciat că, pentru stabilirea aplicabilității în speță a excepției prevăzute de pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal din perspectiva noțiunii de „alte servicii turistice”, este esențial a se stabili conținutul acestei noțiuni, respectiv ce tip de servicii turistice pot fi avute în vedere.

57. În acest sens, într-o variantă de interpretare se poate recurge strict la definiția de la art. 311 alin. (1) din Codul fiscal, definiție care implică și detalierea serviciilor pe care le oferă agenția.

58. Pentru aplicarea normelor fiscale în materie de TVA se poate considera că agenția de turism și serviciile prestate de aceasta au o definiție specifică (un sens autonom) cu care se operează strict în acest domeniu pentru fiscalizarea activității turistice.

59. Detalierea serviciilor turistice nu este una cuprinzătoare, fiind neechivoc că intră în categoria serviciilor turistice cele referitoare la cazare (la hotel, case de oaspeți, cămine, locuințe de vacanță și alte spații), la transport (aerian, terestru sau maritim), la excursii organizate, nefiind însă oferite reperi concrete pentru sintagma „*alte servicii turistice*”.

60. În acest caz, raportat la specificul activităților prestate de către agențiile de turism și luând în considerare scopul pentru care sunt edictate norme fiscale speciale referitoare la modalitatea de impozitare a serviciului unic și regimul special de TVA, se poate concluziona că oferirea unui serviciu de transport poate cuprinde servicii precum informarea și consilierea în vederea identificării celei mai potrivite oferte pentru client, asistența acestuia în vederea achiziționării transportului, având în vedere că agenția de turism furnizează o gamă de oferte de transport, specificul activității acesteia fiind acela de a furniza clientului cea mai potrivită variantă în raport cu cerințele acestuia. Luând în considerare regula interpretării teleologice, din moment ce prevederea din cuprinsul pct. 85 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal face trimitere tocmai la Cauza C-163/91 *Van Ginkel*, s-ar impune să fie avut în vedere faptul că oferirea de către agenție a serviciului de transport include oferirea serviciilor precum cele enumerate mai sus, cu consecința necesității aplicării regimului special de TVA.

61. În vederea clarificării acestei noțiuni de „*alte servicii turistice*” au fost identificate, în legislația națională, prevederile art. 3 pct. 15 lit. d) și art. 4 din O.G. nr. 2/2018, respectiv art. 2 pct. 1 lit. c) din O.G. nr. 107/1999 (aceste din urmă prevederi fiind abrogate prin O.G. nr. 2/2018).

62. Potrivit dispozițiilor art. 3 pct. 15 lit. d) și ale art. 4 alin. (2) și (3) din O.G. nr. 2/2018, aplicate la situația din speță, în cazul în care se achiziționează doar serviciul de transport [pct. 15 lit. a)] și unul sau mai multe servicii de călătorie care nu este/nu sunt parte intrinsecă a unui serviciu de călătorie în întregul lit. a)—c) [pct. 15 lit. d)], acestea din urmă nu sunt considerate servicii de călătorie asociate dacă nu reprezintă, din punct de vedere valoric, o parte semnificativă (cel puțin 25% din valoarea combinației) și nu reprezintă o caracteristică esențială a călătoriei.

63. Pe de altă parte, dispozițiile art. 2 pct. 1 lit. c) din O.G. nr. 107/1999, în prezent abrogate, oferă un punct de plecare concret în determinarea serviciilor turistice care reprezintă o parte semnificativă a pachetului de servicii turistice, fiind enumerate exemplificativ: alimentație, tratament balnear, agrement. Odată cu abrogarea O.G. nr. 107/1999 prin art. 30 din O.G. nr. 2/2018, această definiție nu mai poate fi avută în vedere pentru identificarea criteriilor de delimitare a noțiunii de „*alte servicii turistice*”, fapt ce impune concluzia că intenția legiuitorului a fost să nu limiteze tipurile de servicii care ar putea fi încadrate în noțiunea menționată.

64. Astfel, metoda de interpretare sistematică ar impune determinarea noțiunii de „*alte servicii turistice*” ca înglobând o sferă largă de servicii, oricare altele în afara celor care reprezintă o parte intrinsecă a unui serviciu de călătorie în sensul lit. a)—c) din art. 3 pct. 15 din O.G. nr. 2/2018.

65. Pe de altă parte, metoda de interpretare logică ar impune circumscrierea noțiunii de „*alte servicii turistice*” strict domeniului avut în vedere de actul normativ în care este consacrată, pentru a se valorifica astfel scopul actului normativ, în prezenta cauză — fiscalizarea activității agențiilor de turism.

66. Sfera noțiunii de „*alte servicii turistice*” este esențială pentru a determina încadrarea serviciilor oferite de agenția din speță în categoria serviciului unic, în sensul art. 311 alin. (2) din Codul fiscal, și domeniul de aplicare a situațiilor de excepție reglementate de alin. (10) al aceluiași articol, respectiv pct. 85 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal.

V. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

A. Jurisprudența comunicată de curțile de apel

67. Într-o **orientare jurisprudențială** s-a apreciat că *agenției de turism îi este aplicabilă excepția care permite acesteia să opteze pentru aplicarea regimului normal de taxare, și nu a celui special, dat fiind faptul că aceasta a acționat în calitate de cumpărător-revânzător, prestând un serviciu unic, cel privind transportul internațional de persoane. Adaosul aplicat de agenția de turism nu reprezintă contravaloarea unui serviciu distinct de cel supus analizei, ci unul conexe serviciului de transport internațional de călători.* Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul Tribunalului Bacău (Sentința nr. 677 din 7 octombrie 2021, pronunțată de Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 753/110/2021, nedefinitivă).

68. În același sens a fost exprimat și **punctul de vedere teoretic, nesuținut de practică judiciară**, la nivelul următoarelor instanțe: Curtea de Apel București — Secția a X-a contencios administrativ și fiscal și pentru achiziții publice; tribunalele București, Ialomița, Ilfov, Covasna, Iași și Vaslui.

69. În susținerea acestei **orientări jurisprudențiale și teoretice** au fost invocate următoarele argumente: **(i)** de la regula generală instituită de dispozițiile art. 311 din Codul fiscal există excepții prin care se permite agenției de turism să aplice regimul normal de taxare, și nu pe cel special, și anume atunci când serviciul unic prestat conține o singură componentă, cea privind transportul internațional de persoane [art. 294 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal; excepția de la pct. 63 alin. (7) din normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, în aplicarea vechiului Cod fiscal]. Or, în cauză, rezultă că reclamanta a vândut bilete de avion pe parcurs extern, ceea ce înseamnă că a prestat un serviciu unic de transport internațional de călători. Din prevederile legale mai sus enunțate nu rezultă că scutirea de TVA ar fi condiționată de statutul prestatorului, ceea ce înseamnă că excepția se aplică și agențiilor de turism care, din punctul de vedere al TVA, prestează mai departe servicii de transport internațional de persoane, chiar dacă acestea sunt efectiv prestate de compania aeriană. În vederea reținerii acestui considerent au fost avute în vedere dispozițiile art. 271 alin. (2) din Codul fiscal și cele ale pct. 8 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, dar și împrejurarea că, atunci când legiuitorul a dorit să condiționeze scutirea de TVA de statutul prestatorului, a stipulat expres acest lucru (de exemplu, scutirea de TVA de la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal); **(ii)** pentru a ne afla în ipoteza reglementată de pct. 85 alin. (6) teza ultimă din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1/2016, respectiv pentru a fi incident regimul special de taxare aplicabil agențiilor de turism, ar fi fost necesar ca reclamanta să fi vândut, împreună cu serviciul de transport internațional aerian, și alte servicii turistice, spre exemplu servicii de cazare, servicii de asigurare medicală, adaosul la care fac referire organele fiscale neintrând în noțiunea de „*alt serviciu turistic*”; **(iii)** în începutul tezei finale a pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal s-a folosit termenul „*toțuș*”, care exprimă tocmai congruența, continuitatea prevederilor din prima teză și intenția legiuitorului de a clarifica dreptul de opțiune al agenției de turism cu privire la alocarea regimului normal de taxă în cazul transportului internațional de călători vândut fără alte servicii turistice; **(iv)** dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 107/1999 dovedesc faptul că transportul internațional de persoane pe rute externe vândut de către societate nu poate fi considerat ca fiind vândut împreună cu un alt serviciu turistic sau pachet turistic, din moment ce nu îndeplinește condiția depășirii perioadei de 24 de ore sau a unei nopți de cazare; **(v)** această concluzie se regăsește și în

hotărârile pronunțate de CJUE în cauzele C-31/10 *Minerva Kulturreisen GmbH*, în sensul că achiziționarea în nume propriu a biletelor la spectacole și revânzarea ulterioară a acestora către clienți nu reprezintă un serviciu supus regimului special de TVA aplicabil agențiilor de turism, chiar dacă vânzătorul este o agenție de turism, respectiv C-220/11 *Star Coaches*, în sensul că achiziționarea în nume propriu de servicii de transport cu autocarul și revânzarea acestor servicii către alte agenții de turism nu reprezintă un serviciu supus regimului special de TVA aplicabil agențiilor de turism.

70. Curțile de apel Alba Iulia, București, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara au comunicat faptul că în raza lor teritorială de competență nu a fost identificată jurisprudență cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

B. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

71. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate repere relevante cu privire la chestiunea de drept pusă în discuție.

VI. Jurisprudența Curții Constituționale a României

72. În jurisprudența Curții Constituționale a României nu au fost identificate repere relevante cu privire la chestiunea de drept pusă în discuție.

VII. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene

73. Prin Hotărârea din 12 noiembrie 1992, pronunțată în Cauza C-163/91 *Van Ginkel Waddinxveen BV, Reis-en Passagebureau Van Ginkel BV și alții împotriva Inspecteur der Omzetbelasting Utrecht*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit:

„Dispozițiile articolului 26 al Directivei a VI-a 77/388/CEE a Consiliului, din 17 mai 1977, privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitor la taxa pe cifra de afaceri — Sistemul comun de TVA: regimul normal de taxă, trebuie interpretate în sensul că circumstanța potrivit căreia transportul turistului nu este asigurat de agenția de turism sau de către un tour-operator și faptul că aceștia se limitează la a-i asigura turistului o cazare de vacanță nu este de natură să excludă prestarea serviciilor furnizate, de aceste firme, din câmpul de aplicare a articolului 26.”

74. Prin Ordonanța Curții (Camera a șasea) din 1 martie 2012, pronunțată în Cauza C220/11 *Star Coaches*, s-a statuat:

„O societate de transport care efectuează doar transportul de persoane, prestând agențiilor de turism servicii de transport cu autocarul, și care nu mai prestează niciun alt fel de serviciu, precum cazarea, activitatea de ghid turistic sau de consiliere, nu realizează operațiuni care intră în regimul special pentru agențiile de turism prevăzut la articolul 306 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată.”

75. Prin Hotărârea Curții (Camera întâi) din 9 decembrie 2010, pronunțată în Cauza C-31/10 *Minerva Kulturreisen GmbH*, s-a decis:

„Articolul 26 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretat în sensul că nu se aplică vânzării izolate de către o agenție de turism de bilete la operă, fără prestarea unei operațiuni de turism.”

VIII. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

76. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu au fost identificate repere relevante cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

IX. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

77. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat faptul că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, la momentul respectiv, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

X. Opiniile specialiștilor consultați

78. În conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (11) raportat la art. 516 alin. (6) din Codul de procedură civilă, au fost solicitate opiniile mai multor specialiști din cadrul unor facultăți de drept asupra chestiunilor de drept supuse examinării.

79. Până la momentul pronunțării prezentei decizii au fost transmise puncte de vedere de către: Facultatea de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara, Facultatea de Drept din cadrul Universității din București și Facultatea de Drept din Cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

Facultatea de Drept din cadrul Universității de Drept din Timișoara

80. Potrivit opiniei comunicate de Universitatea de Vest din Timișoara — Facultatea de Drept:

— regimul special pentru agențiile de turism este obligatoriu în cazul serviciilor de transport achiziționate de la terțe persoane impozabile, revândute în nume propriu, în măsura în care prestațiile operatorului economic revanzător prezintă caracteristicile activității desfășurate de către agențiile de turism/tur-operatori. Într-o astfel de situație nu prezintă relevanță dacă transportului îi sunt asociate și alte servicii de turism, achiziționate de la terțe persoane sau prestate intern;

— Directiva TVA nu definește noțiunea de turism/călătorie, însă, în vederea determinării sferei de aplicare a acestor noțiuni, nu ar trebui utilizate definițiile din cuprinsul altor acte normative, pentru că ar compromite aplicarea uniformă a regimului.

Facultatea de Drept din cadrul Universității din București — Departamentul de drept public

81. Universitatea din București — Facultatea de Drept a comunicat opinia potrivit căreia:

— regimul fiscal special, reglementat de art. 306—310 din Directiva 2006/112 este un regim obligatoriu pentru persoana impozabilă care realizează servicii turistice și nu există posibilitatea de a se deroga de la acest regim decât în cazurile expres prevăzute în Directiva 2006/112;

— regimul fiscal special reglementat în art. 311 din Codul fiscal încalcă prevederile menționate din Directiva 2006/112 atunci când permite, conform alin. (10), dreptul de opțiune pentru aplicarea regimului normal de taxă pentru serviciile turistice;

— instituirea, în dreptul românesc, a unei excepții pentru un anumit tip de servicii turistice, respectiv serviciul unic de transport de călători încalcă atât prevederile art. 306 din Directiva 2006/112, cât și jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, inclusiv Hotărârea din 12 noiembrie 1992 pronunțată în Cauza C-163/91 *Van Ginkel*.

Facultatea de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

82. Opinia comunicată de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași — Facultatea de Drept este în sensul că:

— în interpretarea prevederilor indicate în corpul întrebării, noțiunea de „alte servicii turistice” din norma fiscală are un conținut specific, autonom delimitat în raport cu dispozițiile din actele normative privind activitatea derulată;

— în contextul determinării regimului fiscal aplicabil unei anumite activități, cum este ipoteza de lucru a regimului special de TVA pentru agențiile de turism, se vor utiliza, pentru determinarea câmpului de aplicare a normei fiscale, registrul

semantic al normelor din respectiva materie — în cauză, dispozițiile art. 311 din Codul fiscal — și registrul semantic precizat prin normele metodologice ale art. 311 din Codul fiscal;

— această concluzie se impune cu prisosință în materia TVA, unde tehnica de legiferare este armonizarea legislațiilor statelor membre ale Uniunii, prin transpunerea directivelor în materie, inclusiv Directiva 2006/112/CE, ceea ce consolidează autonomia semantică a terminologiei din construcția normei fiscale raportat la reglementări sectoriale, cum ar fi legislația privind serviciile de turism.

XI. Raportul asupra chestiunii de drept

83. Prin raportul asupra chestiunii de drept, întocmit conform art. 520 alin. (7) coroborat cu art. 516 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că în cauza de față nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, propunându-se soluția respingerii, ca inadmisibilă, a sesizării.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

84. Prealabil analizării în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este ținută să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

85. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, au fost decelate, pe cale jurisprudențială, următoarele condiții de admisibilitate necesar a fi îndeplinite cumulativ: **(i)** existența unei cauze aflate în curs de judecată; **(ii)** cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza; **(iii)** instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; **(iv)** ivirea unei chestiuni de drept veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; **(v)** chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă; **(vi)** asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

86. Verificând întrunirea acestor condiții în prezenta cauză, Înalta Curte constată că acestea se regăsesc doar parțial, sesizarea neîndeplinind toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

87. Se reține îndeplinirea primelor trei condiții de admisibilitate, întrucât sesizarea a fost formulată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, investită cu soluționarea recursului formulat de AJFP Bacău și DGRFP Iași împotriva Sentinței nr. 672/5.10.2021 pronunțate în Dosarul nr. 556/110/2021, prin care Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a admis contestația formulată de reclamanta S.C. D.T. — S.R.L.; a anulat, în totalitate, Decizia de soluționare a contestației administrative nr. 10.378/18.12.2020 emisă de pârâta DGRFP Iași și a anulat, în parte, Decizia de impunere nr. F-BC 321/29.05.2020 și Raportul de inspecție fiscală nr. F-BC 267/29.05.2020 emise de pârâta AJFP Bacău, în ceea ce privește suma de 101.892 lei, reprezentând TVA colectată suplimentar.

88. În ceea ce privește condiția *noutății*, Înalta Curte constată că, în cauză, este îndeplinită și cerința legată de noutatea chestiunii de drept supuse analizei. Astfel, chiar dacă dispozițiile legale a căror interpretare se solicită nu sunt noi, problema de

practică judiciară este relativ recentă și nou-apărută în cazuistica instanțelor, fiind identificate doar două sentințe ale Tribunalului Bacău în ceea ce privește problema de drept supusă interpretării (*Sentința nr. 677/7.10.2021* și *Sentința nr. 672/5.10.2021*, ambele pronunțate de Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, ultima dintre ele fiind pronunțată, de altfel, chiar în dosarul în care a fost formulată sesizarea de față).

89. Totodată, din verificările efectuate se constată că este întrunită și cerința ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept enunțate, precum și faptul că nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare privitor la această chestiune. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat faptul că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu există, în prezent, practică judiciară care să justifice promovarea unui eventual recurs în interesul legii, în problema de drept care formează obiectul sesizării.

90. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reține că sesizarea este însă inadmisibilă, întrucât chestiunea de drept invocată nu este susceptibilă de o rezolvare de principiu, având în vedere considerentele arătate în continuare.

91. Chiar dacă problema de drept relevată are legătură cu dezlegarea cauzei, ea nu îndeplinește cerința de a fi o veritabilă și reală problemă de drept, născută dintr-un text incomplet, neclar, susceptibil de interpretări contradictorii.

92. În ceea ce privește cerința referitoare la existența unei „*chestiuni de drept veritabile*”, în jurisprudența Înaltei Curți s-a reținut că aceasta trebuie să constea într-o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: *Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; *Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; *Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, *Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017, *Decizia nr. 18 din 5 martie 2018*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 17 aprilie 2018, *Decizia nr. 34 din 24 mai 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, paragraful 59; *Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021, paragraful 36).

93. Sesizarea trebuie să ducă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei.

94. Astfel, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (*Decizia nr. 9 din 20 februarie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 10 aprilie 2017, pct. 62 și 65), s-a mai reținut că „*problema eficienței sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție (...), reclamă (...)* o chestiune juridică reală, care ridică probleme de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii ce necesită rezolvarea de principiu a chestiunii de drept în procedura hotărârii prealabile, și nu realizarea unor operațiuni de interpretare și aplicare a unui text de lege în raport cu circumstanțele particulare ce caracterizează fiecare litigiu. (...) Cum interpretarea normelor de către judecător implică tocmai acel procedeu logico-judiciar de stabilire a conținutului și sensului acestor norme, chestiunea de drept trebuie să

suscite serioase dificultăți care ar împiedica pronunțarea soluției și nu simple obstacole care ar putea fi înlăturate printr-o reflexie mai aprofundată a judecătorului cauzei”.

95. Tot în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a reținut că, pentru a ne afla în prezența unei veritabile chestiuni de drept, care să justifice în mod real recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, este necesar să se constate „*caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și a dificultății completului în a-și însuși o anumită interpretare*” (Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, pct. 42).

96. Din considerentele prezentate în cadrul paragrafelor anterioare rezultă că sesizarea trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, și nu elemente particulare ale cauzei deduse judecătii, iar pentru a constitui o problemă de drept, premisa de la care se pornește în întrebarea ce formează obiectul sesizării trebuie să își găsească izvorul în dispozițiile legale, și nu într-o stare de fapt, aplicarea legii la situația de fapt, astfel cum aceasta a fost stabilită prin probatoriul administrat, fiind atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei.

97. Răspunsul la problematica pe care o ridică instanța de trimitere poate fi diferit, în funcție de circumstanțele particulare ale speței. În același timp, dacă rezolvarea problemei de drept ar fi condiționată de analiza datelor concrete ale speței, întrebarea și-ar pierde caracterul pur teoretic, tinzând la o rezolvare a fondului.

98. În prezenta cauză, din modalitatea de formulare a întrebării adresate Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dar și din mențiunile inserate de instanța de trimitere în cuprinsul Încheierii de sesizare din 15 decembrie 2022 și din înscrisurile atașate rezultă că problema ce se solicită a fi lămurită nu este susceptibilă de a primi o rezolvare de principiu printr-o hotărâre pronunțată în condițiile art. 521 din Codul de procedură civilă, atât timp cât nu vizează interpretarea *in abstracto* a dispozițiilor art. 311 alin. (10) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și ale pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, prin raportare la prevederile art. 294 alin. (1) lit. g) și ale art. 271 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal (indiferent de modalitatea în care a fost formulată întrebarea), ci doar aplicarea acestora la cazul concret dedus judecătii, în funcție de particularitățile speței rezultate din propria analiză a materialului probator administrat, cu scopul de a se identifica soluția ce trebuie adoptată în dosarul aflat pe rolul Curții de Apel Bacău.

99. Din modul în care instanța de trimitere a formulat punctul de vedere asupra problemei de drept, expus în secțiunea a IV-a a prezentei decizii, se constată că judecătorul nu se confruntă cu o veritabilă dificultate în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale în circumstanțele litigiului dedus judecătii.

100. Cu alte cuvinte, judecătorul fondului este cel care trebuie să identifice îndeplinirea sau neîndeplinirea, în speță, a condițiilor necesare, prevăzute de legiuitor, pentru ca agenția de turism să aibă dreptul ca, în situația concretă dedusă judecătii, să opteze pentru aplicarea regimului normal de taxă pentru operațiunile pentru care s-a stabilit în sarcina acesteia plata unei sume suplimentare reprezentând TVA, de către organele fiscale. Deopotrivă, interpretând și aplicând dispozițiile legale și normative la cazul concret, instanța de trimitere este cea în măsură să stabilească dacă agenția de turism reclamantă a prestat sau nu un serviciu unic de transport internațional de persoane în legătură cu vânzările de bilete de avion realizate în perioada 1.07.2017—31.03.2020.

101. Or, situațiile întâlnite în practică sunt diferite, presupunând soluții diferite cu privire la modalitatea de determinare a aplicabilității, în privința agențiilor de turism, a dreptului de a opta pentru regimul normal de TVA.

102. În realitate, ceea ce se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție este de a stabili „*Dacă în cazul biletelor de avion vândute de către agenția de turism clienților săi în perioada 1.07.2017—31.03.2020 putem vorbi despre un serviciu unic de transport internațional de persoane prestat de către agenție, căruia i se aplică scutirile prevăzute de dispozițiile art. 294 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal și de pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal sau, în cazul concret dedus judecătii, se poate considera că agenția de turism în discuție a prestat și alte servicii prin punerea la dispoziția clienților săi a biletelor de avion pentru transportul internațional de persoane?*”.

103. Prin urmare, răspunsul la problematica pe care o ridică curtea de apel este diferit în funcție de circumstanțele particulare ale fiecărei spețe, situație în care dezlegarea acesteia își pierde caracterul pur teoretic, fiind condiționată de analiza datelor concrete ale cauzei și tinzând, de fapt, la o rezolvare a fondului litigiului aflat în ultimul grad de jurisdicție.

104. În aceste condiții, dezlegarea ce urmează a fi dată de Înalta Curte reprezintă chiar soluția ce urmează a fi pronunțată în litigiul în care a fost formulată sesizarea. Este adevărat că, de regulă, hotărârea pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept anticipează în mare măsură soluția ce urmează a fi pronunțată în cauza în care este formulată sesizarea, ca o confirmare a legăturii de dependență între chestiunea de drept și litigiul de fond, însă, în speță, reprezintă o veritabilă dezlegare a litigiului respectiv.

105. Este necontestat faptul că și chestiunea de drept ce formează obiectul prezentei sesizări este susceptibilă de interpretări diferite, situație specifică însă oricărui litigiu dedus judecătii, și poate genera divergențe de jurisprudență, care „*constituie, prin natura lor, consecința inerentă a oricărui sistem judiciar care se bazează pe un ansamblu de instanțe de fond având competență în raza lor teritorială*”, iar „*rolul unei instanțe supreme este tocmai să regleze aceste contradicții de jurisprudență*” (CEDO, Hotărârea din 6 decembrie 2007, *Beian împotriva României*, pct. 37; Hotărârea din 27 ianuarie 2009, *Ștefan și Ștef împotriva României*, pct. 32—33; Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, paragraful 67).

106. A considera justificată intervenția Înaltei Curți echivalează cu acceptarea faptului că se poate recurge la acest mecanism de preîntâmpinare a apariției divergențelor de jurisprudență ori de câte ori judecătorul va simți nevoia unei validări cu privire la încadrarea unei anumite situații de fapt și de drept în ipoteza reglementată de dispoziția lipsită de echivoc a legii.

107. În concluzie, Înalta Curte apreciază că în prezenta sesizare, așa cum s-a reținut și anterior în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, „*nu există o dificultate sporită de interpretare și aplicare a legii care să justifice angrenarea mecanismului hotărârii prealabile, ci, mai mult, o nevoie neexprimată expres de validare a unei anumite interpretări și aplicări a dispozițiilor legale. Or, nu acesta este rolul mecanismului hotărârii prealabile, întrucât există riscul ca, în numele dezideratului de asigurare a unei practici judiciare unitare, să fie deturnat scopul acestuia*” (Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021, paragraful 74; Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021, paragraful 45).

108. În considerarea argumentelor expuse, constatând că nu este îndeplinită cerința de admisibilitate vizând existența unei veritabile probleme de drept, având un grad ridicat de dificultate care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, prin care Înalta Curte să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 15 decembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 556/110/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea prevederilor art. 311 alin. (10) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și ale pct. 85 alin. (6) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, prin raportare la prevederile art. 294 alin. (1) lit. g) și ale art. 271 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în vederea identificării ipotezelor în care agenția de turism are un drept de opțiune între aplicarea regimului normal de taxă (scutire cu drept de deducere TVA) și aplicarea regimului special de TVA (19% pe marjă) pentru activitatea de vânzare de bilete de avion și în vederea identificării criteriilor de delimitare a noțiunii de «alte servicii turistice», respectiv dacă noțiunea de «alte servicii turistice» din Codul fiscal poate fi interpretată prin raportare la prevederile art. 3 pct. 15 lit. d) și ale art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2018 privind pachetele de servicii de călătorie și serviciile de călătorie asociate, precum și pentru modificarea unor acte normative, respectiv art. 2 pct. 1 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 107/1999 privind activitatea de comercializare a pachetelor de servicii turistice sau noțiunea din Codul fiscal are o definiție specifică în aplicarea prevederilor referitoare la fiscalizarea activității turistice”.

Obligatorie, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 aprilie 2023.

Președintele completului:

judecător **Mariana Constantinescu,**

președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Magistrat-asistent,

Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

